

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžf/90/2015
Identifikačné číslo spisu: 8014200843
Dátum vydania rozhodnutia: 24.01.2017
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8014200843.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka Eleny a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Š. R., IČO: 37 373 170, s adresou W.Ý. C. Č.. XX, XXX XX C., zast.: JUDr. Eugenom Kostovčíkom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Gelnická č. 33, 040 11 Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná č. 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v daňovom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 05. marca 2015 č. k. 4S/52/2014-55, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 05. marca 2015 č. k. 4S/52/2014-55 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. 1100305/1/215536/2014/5293 zo 06.05.2014 spolu s rozhodnutím Daňového úradu Prešov č. 9710401/5/273545/2014/Mol z 23.01.2014 r u š í a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

II. Žalovaný je povinný do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov konania z titulu právneho zastúpenia vo výške 798,35 € a z titulu náhrady iných trov konania vo výške 140,-- €.

Odôvodnenie

I.

Konanie na finančnom orgáne

1. Rozhodnutím č. 1100305/1/215536/2014/5293 zo 06.05.2014 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - č.l. 6) žalovaný ako odvolací finančný orgán oprávnený v zmysle § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Prešov (ďalej na účely rozsudku len „správca dane“) č. 9710401/5/273545/2014/Mol z 23.01.2014 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“).

Podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku v znení relevantnom na preskúmanú vec odvolací orgán

napadnuté rozhodnutie v odôvodnených prípadoch zmení alebo zruší, inak napadnuté rozhodnutie potvrdí. Odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie, ak sú na to dôvody. Ak odvolací orgán rozhodnutie zruší a vráti vec na ďalšie konanie a rozhodnutie, správca dane alebo orgán, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom odvolacieho orgánu.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bol podľa § 68 ods. 5 a 6 Daňového poriadku žalobcovi ako platiteľovi dane (viď aj jeho IČ DPH) vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „daň“, resp. „DPH“) za zdaňovacie obdobie január 2012 na tom skutkovom základe, že oproti nadmernému odpočtu vykázanému žalobcom v daňovom priznaní bola správcom dane po vykonaní daňovej kontroly naopak zistená daňová povinnosť na DPH.

Vyrubenie dane pri aplikácii ustanovenia § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej tiež na účely rozsudku „zák. č. 222/2004 Z.z.“) správca dane odôvodnil tým, že štetím za príslušné zdaňovacie obdobie boli zistené také skutočnosti a vykonané dôkazy, ktoré odôvodňovali potvrdiť výsledok daňovej kontroly uvedený v protokole z daňovej kontroly č. 9710401/5/1067857/2013/Mol z 20.03.2013 (ďalej na účely rozsudku len „protokol“).

Podľa § 68 ods. 5 Daňového poriadku v citovanom znení správca dane v rozhodnutí vydanom vo vyrubovacom konaní vyrubí daň alebo rozdiel dane oproti vyrubenej dani.

Podľa § 68 ods. 6 Daňového poriadku v citovanom znení správca dane po vykonaní daňovej kontroly v rozhodnutí určí rozdiel v sume, ktorú mal daňový subjekt podľa osobitných predpisov vykázat' alebo na ktorú si uplatnil nárok podľa osobitných predpisov.

3. Ďalej z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je jednoznačné, že správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu za vymedzené zdaniteľné obdobie s nasledovným prerokovaním protokolu, pričom uvedenou kontrolou preveroval opodstatnenosť údajov týkajúcich sa uplatneného nároku na odpočítané dane z pridanej hodnoty.

Z daňového spisu záverom vyplýva, že základným dôvodom pre nepriznanie požadovaného nadmerného odpočtu je nesplnenie hmotnoprávných podmienok uvedených v § 49 ods. 1 a 2 písm. a) [žalobca nepreukázal reálnosť dodania tovaru deklarovaneho dodávateľskou faktúrou, t.j. že predmetný tovar, resp. službu nadobudol] a § 51 ods. 1 písm. a) [žalobca nepredložil daňovej kontrole faktúru, na základe ktorej by mu vznikol nárok na odpočítanie dane] zák. č. 222/2004 Z.z.

Podľa § 49 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň

a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak

a) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastníkom. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c) je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru

nájomcovi.

4. Nehodnovernými majú byť podľa správcu dane údaje fakturované na vstupe, ktoré sa týkajú nasledujúcich zdaniteľných obchodov:

a) dodanie tovaru (textilný tovar rôznych veľkostí a druhov) od dodávateľa JOKOW SK s. r. o, Šurany (ďalej na účely rozsudku len „dodávateľ tovaru“), za ktorého údajné dodanie (nadobudnutie práva nakladať s týmto tovarom) v mesiaci január 2012 vystavil dodávateľ tovaru faktúru VF 12000001 z 20.01.2012 (ďalej na účely rozsudku len „došlá faktúra“), a

b) dodanie služby (preprava hore uvedeného textilného tovaru na trase Palárikovo - Humenné a späť) od spoločnosti , EUROBEN, s.r.o., Palárikovo, (ďalej na účely rozsudku len „poskytovateľ prepravy“), za ktorej údajné poskytnutie dňa 20.01.2012 vystavil poskytovateľ prepravy faktúru č. 010039 z 21.01.2012.

Na základe vykonaných dôkazov v zmysle § 24 Daňového poriadku správca dane dospel k záveru, ktorý si osvojil aj žalovaný, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, a preto aj žalovaný potvrdil správnosť záveru, že vyššie opísaný zdaniteľný obchod sa v mesiaci január 2012 neuskutočnil.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

5. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu na Krajský súd v Prešove žalobu z 30.06.2014.

6. Krajský súd v Prešove ako prvostupňový súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie tomuto predchádzajúce, a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

Preto ju na základe nižšie uvedených dôvodov postupom podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

7. S poukazom na relevantné ustanovenia Daňového poriadku ako aj zák. č. 222/2004 Z.z., a po podrobnej rekapitulácii skutkového stavu zachyteného v spise správcu dane, žalobných dôvodov a argumentácie žalovaného krajský súd vyslovil právny názor, že samotnú existenciu tovaru, keď preprava tovaru sa uskutočnila až niekedy v polovici februára 2012, a teda nie v mesiaci január 2012 tak, ako je to deklarované vo došlej faktúre, nemožno považovať za to, že žalobca disponuje existenciou materiálneho plnenia v kontrolovanom období.

8. K námietke žalobcu, že daňové orgány porušili ustanovenie § 3 ods. 3 Daňového poriadku krajský súd ustálil, že naopak správca dane ako aj žalovaný postupovali v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov.

Zároveň sa krajský súd nestotožnil ani so žalobnou námietkou v súvislosti s postupom správcu dane vo vyrubovacom konaní, t.j., že vykonal aj iné dôkazy, aké navrhoval žalobca vo vyjadrení k protokolu. Tiež za nedôvodnú označil krajský súd námietku žalobcu, že správca dane pri ústnom pojednávaní správcu dane s konateľom dodávateľa tovaru nemohol klásť svedkovi otázky.

9. Navyše krajský súd zdôraznil, že nakoľko žalobca mal zdaniteľný obchod uskutočniť s dodávateľom tovaru, ktorý obchodoval pri uvedenej komodite s rizikovým daňovým subjektom (KASTAV SK, s.r.o.), postupoval správca dane správne, ak pri kontrole požadoval preukázanie reálneho uskutočnenia preverovaného zdaniteľného obchodu (viď § 3 ods. 6 Daňového poriadku).

Na základe vyššie citovaných ustanovení a k nim vysloveným právnych názorov krajský súd žalobu zamietol.

III.

Odvolanie žalobcu/ stanoviská

A)

10. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 11. mája 2015 (č.l. 65) proti rozsudku krajského súdu žalobca prostredníctvom právneho zástupcu v súlade s ustanovením § 205 O.s.p. uviedol nasledujúce dôvody odvolania:

súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam /§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p./.

11. Následne odvolací súd v stručnosti rekapituluje odvolacie námietky žalobcu:

- rozsudok krajského súdu nezohľadnil právny obsah ustanovení § 13 ods. 1 písm. a) a § 14 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ktorý platil do 30.04.2004 a predchádzal účinnosti zák. č. 222/2004 Z.z.) a § 8 ods. 1 a § 19 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z., t.j. práva nakladať s tovarom ako vlastník (viď vyjadrenie M. G. - konateľa dodávateľa tovaru, že so žalobcom mal ústnu dohodu o bezplatnom prenájme jeho skladovacích priestorov, kde bol tovar žalobcu až do jeho nakládky uskladnený),

- správca dane bol v preskúmvanej veci povinný preverovať splnenie zákonných podmienok dodania tovaru, t.j. zisťovať, či žalobca ako kupujúci nadobudol právo nakladať s tovarom ako vlastník,

- z obsahu daňového spisu nie je zrejmé a neuvádza to ani krajský súd, kedy a akou formou dožiadaní Daňový úrad Nitra, pobočka Nové Zámky vykonal opakovaný výsluch konateľa dodávateľa tovaru (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Sžf/28,32,33,34/2011 z 20.06.2012), ako aj že

- napriek presnému vyjadreniu žalobcu k protokolu, ktoré dôkazy požaduje vo vyrubovacom konaní vykonať, tak správca dane z navrhovaných dôkazov preveroval len prepravu tovaru.

12. Záverom žalobca navrhol zmeniť rozsudok krajského súdu tak, že zruší napadnuté rozhodnutie ako aj prvostupňové rozhodnutie a vráti vec žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne požiadal priznať náhradu trov konania.

B)

13. Z vyjadrenia žalovaného z 10.06.2015 (č.l. 72) po uvedení hore citovaných odvolacích námietok vyplýva, že tieto námietky vyhodnotil ako nedôvodné a so závermi krajského súdu vo veci sa plne stotožňuje.

Ďalej sa žalovaný vyjadril k jednotlivým odvolacím námietkam (najmä tie, ktoré boli žalobcom špecifikované v bodoch 18, 19, 20, 21, 24 až 27 odvolania).

14. Záverom žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu potvrdil.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“) s prihliadnutím na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (viď § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p.), a preto postupom podľa § 220 v spoj. s § 246c ods. 1

O.s.p. rozsudok krajského súdu zmenil tak, že z dôvodu uvedenom v § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. napadnuté rozhodnutie spolu s prvostupňovým rozhodnutím podľa § 250ja ods. 3 zrušil a vrátil mu späť na ďalšie konanie v zmysle nasledujúcich záverov.

16. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (v preskúmvanej veci žalobcu), t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (*vigilantibus leges sunt scriptae*) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu správcu dane. Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t.j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho počas súdneho prieskumu presviedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

17. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je v medziach uvedených v § 205 ods. 2 O.s.p. prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o nevyhovení žalobe a o jej zamietnutí, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zrušujúcimi námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.), a v takto vymedzenom rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp.zn. 6 Sžo 84/2007, sp.zn. 6 Sžo 98/2008, sp.zn. 1 Sžo 33/2008, sp.zn. 2 Sžo 5/2009 či sp.zn. 8 Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

18. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd sčasti stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia, je právna otázka, či až reálnym dopravením tovaru do skladu žalobcu nastávajú právne účinky dodania tovaru v zmysle § 8 ods. 1 v spojení s § 19 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

19. Žalobca svoje odvolanie oprel o viacero námietok. Za účelom riadneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia sa musí Najvyšší súd primárne vysporiadať s námietkami, ktoré žalobca využil na spochybnenie zákonnosti názorov krajského súdu k čistote správneho orgánu smerujúceho k vysloveniu napadnutého rozhodnutia.

Až po prípadnom vyslovení ich nedôvodnosti súdom vzniká právo žalobcovi na prieskum zákonnosti samotného rozhodnutia (meritórne námietky). Naopak, ak Najvyšší súd dôjde k záveru, že už prvé procesné, resp. iné pochybenia žalovaného krajský súd nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita naplní zrušovacie dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení § 250j ods. 2 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr Garcia Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] nevhodné. Obdobný postup je možné analogicky použiť aj vo vzťahu k

argumentácii žalovaného.

20. Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

1) K namietaným vadám daňového konania :

21. Na prvom mieste sa musí Najvyšší súd zaoberať s námietkou žalobcu, že nebol upovedomený o opätovnom vypočutí konateľa dodávateľa tovaru, nakoľko tento mal byť v zmysle zápisnice Daňového úradu Nitra, pobočka Nové Zámky č. 9412401/5/4119446/2013 z 10.09.2013 (ďalej na účely rozsudku len „zápisnica z 10.09.2013“), vypočutý za účelom preverenia skutočností súvisiacich s realizáciou dodania tovaru pre žalobcu.

Naopak žalovaný na str. 4 vo vyjadrení z 10.06.2015 (č.l. 75) konštatoval, že:

„V našom prípade, ak dožiadaný správca dane požiadal o vyjadrenie konateľa spoločnosti JOKOW SK, s. r. o., tak v žiadnom prípade nepožadoval od neho vyjadrenia k okolnostiam týkajúcim sa iných osôb (R.), ale požadoval zistiť okolnosti realizácie obchodu práve zo strany dodávateľa, teda JOKOW SK, s. r. o. Jednoznačne to vyplýva z obsahu zápisníc s konateľom G.. Z uvedeného teda vyplýva, že ani takto konateľ dodávateľa nemohol vypovedať ako svedok. Svedkom logicky nemôže byť osoba, ktorá vo výpovedi uvádza skutočnosti bezprostredne týkajúce sa jej samej.“

22. Najvyššiemu súdu po oboznámení sa s obsahom priloženého daňového spisu vyplýva, že správca dane procesný inštitút predvolania a výsluchu svedka v preskúmvanej veci využíval (viď napríklad viaceré predvolania z 29.04.2013 na výsluch svedkov založené v daňovom spise).

23. Čo sa týka procesného úkonu správcu dane vo veci citovanej zápisnice z 10.09.2013 má Najvyšší súd z priloženého daňového spisu osvedčené, že správca dane dožiadanim z 27.06.2013 v zmysle § 21 Daňového poriadku z dôvodu efektívnejšieho, hospodárnejšieho a rýchlejšieho vykonania úkonov požiadal Daňový úrad Nitra o preverenie skutočností vo vzťahu k došlej faktúre, ktoré sú nevyhnutné vo vyrubovacom konaní po daňovej kontrole na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti.

V odpovedi z 11.09.2013 (resp. 21.10.2013) uvedený Daňový úrad Nitra zaslal zápisnicu o ústnom pojednávaní z 10.09.2013 (resp. z 21.10.2013), na ktorom zúčastnený konateľ dodávateľa tovaru okrem iného na základe položených otázok sa vyjadroval k priebehu uskladnenia, nakladania a odvozu tovaru smerom k žalobcovi a tiež k čiastkovej úhrade došlej faktúry a jej účtovaniu dodávateľom tovaru.

24. Z obsahu výpovedi konateľa dodávateľa tovaru Najvyšší súd usúdil, že uvedený konateľ opisoval relevantné skutočnosti potrebné pre právne posúdenie skutkového priebehu dodania tovaru žalobcovi v zmysle § 8 zák. č. 222/2004 Z.z.

Na základe skutočností zistených z daňového spisu musí Najvyšší súd zdôrazniť, že hoci Daňový poriadok umožňuje správcovi dane v zmysle § 21 delegovať na miestne nepríslušného správcu dane právomoc na vykonanie niektorých úkonov pri správe daní, a to aj právomoc čiastočne viesť dokazovanie (§ 24 ods. 2 Daňového poriadku) napríklad formou vypočutia svedka, tak je nutné vždy aj pre tieto úkony zachovať ich procesné odlišnosti.

Podľa § 21 ods. 1 veta prvá Daňového poriadku v citovanom znení správca dane, ktorým je daňový

úrad alebo colný úrad, môže požiadať o vykonanie jednotlivých úkonov pri správe daní iného vecne príslušného správcu dane, ktorým je daňový úrad alebo colný úrad, ak tento môže požadovaný úkon vykonať ľahšie, hospodárnejšie alebo rýchlejšie.

25. Nakoľko výpoveď svedka v zmysle § 25 Daňového poriadku patrí medzi úkony zabezpečujúce priebeh a správu daní (viď Tretia hlava Daňového poriadku) s relevanciou na zistenie skutkového priebehu zdaniteľného obchodu a vyznačuje sa od iných úkonov správcu dane vykonaných podľa Tretej hlavy značnými procesnými odlišnosťami (najmä uloženie povinnosti dostaviť sa pod sankciou predvedenia a vypovedať spojená s poučovacou povinnosťou - viď odseky 2 a 3), tak správca dane musí v rámci výkonu svojej právomoci viesť dokazovanie presne špecifikovať, v akom procesnom postavení bude osoba predvolaná na ústne pojednávanie vystupovať a tým aj aké práva a povinnosti sa na ňu vzťahujú, pričom nesmie nechať bez povšimnutia aj procesné práva žalobcu (§ 25 ods. 4 Daňového poriadku).

Podľa § 25 ods. 1 Daňového poriadku v citovanom znení každý je povinný vypovedať na účely správy daní ako svedok o dôležitých okolnostiach, ak sú mu známe; musí vypovedať pravdivo a nič nezamlčať. Správca dane môže svedkovi uložiť povinnosť, aby sa dostavil osobne a vypovedal; ak sa svedok nedostaví, správca dane môže postupovať podľa § 20.

Podľa § 25 ods. 2 Daňového poriadku v citovanom znení správca dane je povinný poučiť svedka pred vypočutím o možnosti odoprieť výpoveď, o jeho povinnosti vypovedať pravdivo a nič nezamlčať a o právnych následkoch nepravdivej alebo neúplnej výpovede. Odoprieť výpoveď môže ten, kto by ňou spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania sebe alebo blízkym osobám.

Podľa § 25 ods. 4 Daňového poriadku v citovanom znení platí, že ak vypovedá svedok, daňový subjekt alebo jeho zástupca má právo byť prítomný pri jeho vypočutí a klásť mu otázky. Správca dane je povinný o výsluchu svedka včas písomne vyrozumieť daňový subjekt alebo jeho zástupcu.

26. Z jednotlivých otázok dožiadaného správcu dane ako aj z odpovedí konateľa dodávateľa tovaru má Najvyšší súd jednoznačne preukázané, že uvedený konateľ sa ústneho pojednávania zúčastnil ako osoba, ktorá podávala svedectvo (t.j. vypovedal, čo vnímal svojimi zmyslami ako aj svoje úsudky na základe týchto vnemov vytvorené o nakladaní s dopravovaným tovarom).

27. Tiež je nepochybné, že uvedený úkon dožiadaného správcu dane jednoznačne ovplyvňoval po stránke skutkových zistení daňové práva (na jednej strane právo na odpočítanie dane uplatňované žalobcom) a povinnosti (na druhej strane žalobcom spochybňovaná povinnosť zaplatiť daň, ktorá bola žalobcovi vyrubená správcou dane) žalobcu a preto žalobca bol oprávnený v zmysle § 3 ods. 1 Daňového poriadku byť informovaný o zámere dožiadaného správcu dane.

Nakoľko sa tak nestalo, dožiadaný správca dane uvedeným postupom znemožnil uplatniť si svoje procesné práva byť nielen účastný pri svedeckej výpovedi ale aj svedkovi klásť otázky, čo správca dane ani žalovaný v neskoršom daňovom konaní nenapravili. Preto sa Najvyšší súd musel odkloniť od súhlasnej argumentácie krajského súdu a v tomto náhlade sa podľa Najvyššieho súdu bez ďalšieho naplnil zrušovací dôvod uvedený v § 250j ods. 2 písm. e) O.s.p., t.j. v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 3 ods. 1 veta prvá Daňového poriadku v citovanom znení pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

2) K určeniu časového okamihu :

28. Napriek hore uvedenému zrušovaciemu dôvodu sa musí Najvyšší súd za účelom naplnenia cieľu sledovaného Občianskym súdnym poriadkom v zmysle jeho ustanovenia § 1 vyjadriť aj k druhej

odvolacej námietke žalobcu, t.j. k otázke určenia časového okamihu dodania tovaru v preskúmvanej veci.

Podľa § 1 O.s.p. Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

29. V zmysle argumentácie žalobcu je potrebné pristupovať, a to aj s prihliadnutím na texty zrušeného doterajšieho zákona o dani z pridanej hodnoty (zákon č. 289/1995 Z.z.), ako je nutné správne vykladať úmysel zákonodarcu obsiahnutý v § 19 ods. 1 v spojení s § 8 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z.

Zo zák. č. 222/2004 Z.z. nepochybne vyplýva, že okamih prevodu práva nakladať s hmotným majetkom ako vlastník, resp. vymedzenie dňa, keď kupujúci (t.j. žalobca) nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník, nie je v tomto zákone spresnený.

30. V súvislosti s uvedeným musí Najvyšší súd s odkazom na svoju doterajšiu rozhodovaciu prax (m.m. rozsudok sp.zn. 5Sžf 33/2007 zo dňa 13. decembra 2007) zdôrazniť, že žalobca ako platiteľ pri uplatňovaní svojho nároku na odpočítanie DPH najmä prostredníctvom zaslaného daňového priznania jednoznačne deklaruje voči správcovi dane, že služba mu bola skutočne poskytnutá, resp. tovar mu bol skutočne dodaný od konkrétne označeného platiteľa dane z pridanej hodnoty, tzn. že s prihliadnutím na časové súvislosti je hodnoverne preukázaná existencia obojsmerného účtovného (účtovný prípad podložený faktúrou), daňovo-právneho (vznik daňovej povinnosti) a súkromnoprávneho vzťahu (zmluvný alebo iný) medzi poskytovateľom a nadobúdateľom zdaniteľného obchodu tak, ako to predpokladá zák. č. 222/2004 Z.z.

Pritom preukazovanie iba existencie reálneho plnenia samo osebe nezakladá platiteľovi možnosť si uplatniť právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty. Pri uplatnení práva na odpočítanie dane je totiž platiteľ úspešný, iba keď splní zákonné podmienky uvedené v § 51 a nasl. zák. č. 222/2004 Z.z.

31. Z charakteru zdaniteľného obchodu opisovaného v došlej faktúre (t.j. tvrdené dodanie textilného tovaru rôznych veľkostí a druhov) nepochybne vyplýva, že nešlo o dodanie služby, dodanie tovaru nebolo ani čiastkové ani opakované, dodanie tovaru nebolo spojené s intrakomunitárnym plnením, nešlo o právny vzťah z komisionárskej zmluvy či o iné špecifické prípady riešené v iných ustanoveniach citovaného § 19.

Preto pre správnu aplikáciu ustanovenia § 19 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. je nutné preveriť, či základným interpretačným krokom správcu dane bolo objasnenie, či došlo k činnosti, ktoré zákonodarca označuje ako dodanie tovaru, a ak áno, potom ktorým dňom.

32. V tejto súvislosti, vzhľadom na hore opisovaný charakter tvrdenej realizácie zdaniteľného obchodu, je nutné podľa Najvyššieho súdu v preskúmvanej veci vychádzať z ustanovenia § 8 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. s rubrikou „Zdaniteľné obchody“. Zdaniteľným obchodom, ktorý má v preskúmvanej veci v zmysle písmena a) charakter jednorazového dodania tovaru bez intrakomunitárných modalít, resp. stavby či nájomných plnení, zákonodarca na tomto základe na účely zák. č. 222/2004 Z.z. označuje činnosť, ktorej základom je zabezpečiť prevod práva na žalobcu nakladať s uvedeným tovarom od dodávateľa ako vlastníka.

Je nepochybné, že zák. č. 222/2004 Z.z. ako súčasť verejného práva neustanovuje podmienky, za ktorých sa tento prevod práva medzi zdaniteľnými osobami realizuje, ale ponecháva túto úpravu na oblasť práva súkromného.

Podľa § 8 ods. 1 písm. a) úvodná časť vety zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení dodaním tovaru je prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako vlastník, ak tento zákon neustanovuje inak.

33. Hore naznačený nedostatok daňového práva je možné odstrániť iba prostredníctvom výkladu

„argumentum per analogiam“, t.j. s využitím v zmysle § 3 ods. 1 Daňového poriadku postupov alebo legálnych definícií iného právneho odvetvia. Súkromné právo, či už právo občianske alebo obchodné, uprednostňuje dôvod (titulus aquirendi) nadobudnutia takého práva prostredníctvom právneho vzťahu založeného súkromnoprávnym úkonom vo forme písomnej alebo ústnej zmluvy (dohody), podľa ktorej, ak nevyplývajú iné podmienky prechodu vlastníckeho alebo iného obdobného práva na žalobcu ako nadobúdateľa (modus aquirendi), mohol žalobca vlastnícke právo k textilnému tovaru nadobudnúť okamihom sprístupnenia, t.j. prvou možnosťou na ich uchopenie do svojej moci, t.j. v preskúmvanej veci v mesiaci január 2011.

Avšak právny základ tohto nadobudnutia vlastníckeho práva, t.j. hore uvedený právny dôvod, mal podľa tvrdenia žalobcu iba vychádzať z ústne uzatvorenej dohody o dodávke tovaru, o existencii ktorej a jej obsahu žalobca neprodukoval pri výkone daňovej kontroly žiadne dôkazy. Je preto celkom očakávané, že správca dane postupom „ex offio“ pristúpil k preverovaniu hodnovernosti tvrdenia žalobcu.

34. Pri tomto preverovaní tvrdení žalobcu však správca dane bol viazaný základom daňovo-právneho vzťahu, t.j. súkromnoprávnym vzťahom, ktorý zákonodarca v legislatívnej terminológii označuje ako zdaniteľný obchod (viď najmä rubrika pripojená pri § 8 zák. č. 222/2004 Z.z.) a najmä na splnenie zmluvnej alebo dohodnutej povinnosti dodať dohodnuté plnenie viaže vznik daňovej povinnosti.

35. Pre Najvyšší súd je nepochybné, že výklad pojmu dodanie tovaru (resp. dodanie služby) objasneného v ustanovení § 8 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. prostredníctvom uskutočnenia prevodu práva nakladať v preskúmvanej veci s textilným tovarom ako vlastníkom je možné uskutočniť iba s akceptovaním konkrétnych skutočností dohodnutých medzi zmluvnými stranami zdaniteľného obchodu. Iba takto mohol správca dane postupovať, ak mal naplniť zásadu zákonného výberu daní obsiahnutú v § 3 ods. 1 Daňového poriadku.

Nielen obchodné ale aj občianske právo má svoje výkladové modely a špecifiká, ktoré sú zachytené v nižšie citovaných ustanoveniach alebo § 266 Obchodného zákonníka alebo § 35 Občianskeho zákonníka.

Podľa § 3 ods. 1 Daňového poriadku v citovanom znení pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

Podľa § 266 ods. 1 Obchodného zákonníka v citovanom znení prejav vôle sa vykladá podľa úmyslu konajúcej osoby, ak tento úmysel bol strane, ktorej je prejav vôle určený, známy alebo jej musel byť známy.

Podľa § 266 ods. 2 Obchodného zákonníka v citovanom znení v prípadoch, keď prejav vôle nemožno vyložiť podľa odseku 1, vykladá sa prejav vôle podľa významu, ktorý by mu spravidla prikladala osoba v postavení osoby, ktorej bol prejav vôle určený. Výrazy používané v obchodnom styku sa vykladajú podľa významu, ktorý sa im spravidla v tomto styku prikladá.

Podľa § 266 ods. 3 Obchodného zákonníka v citovanom znení pri výklade vôle podľa odsekov 1 a 2 sa vezme náležitý zreteľ na všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle, včítane rokovania o uzavretí zmluvy a praxe, ktorú strany medzi sebou zaviedli, ako aj následného správania strán, pokiaľ to pripúšťa povaha vecí.

Podľa § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka v citovanom znení prejav vôle, ktorý obsahuje výraz pripúšťajúci rôzny výklad, treba pri pochybnostiach vykladať na ľarchu strany, ktorá ako prvá v konaní tento výraz použila.

Podľa § 266 ods. 5 Obchodného zákonníka v citovanom znení pri pochybnostiach o obsahu právnych vzťahov medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ktoré sa spravujú týmto zákonom, sa použije výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka v citovanom znení právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom.

36. Zo skutočností následne zistených správcom dane (viď dožiadania z Daňového úradu Nitra, pobočka Nové Zámky alebo zápisnica o ústnom pojednávaní zo 04.03.2013) je nepochybné, že tak žalobca ako aj svedok, pán M. G. ako konateľ dodávateľa tovaru, dodanie tovaru žalobcovi od dodávateľa tovaru potvrdili. Ako došlo k dodaniu tovaru v mesiaci február 2012 je preverené viacerými svedeckými výpoveďami zo 14.05.2013.

Správca dane a s ním nielen žalovaný ale aj krajský súd sa však zhodli v právnom názore, že v preskúmvanej veci v zmysle zásady skutočného obsahu právneho úkonu je z daňového hľadiska rozhodujúce reálne uskutočnenie deklarovaného zdaniteľného obchodu, ktoré odmietli na základe vykonaných dôkazov ustáliť v mesiaci január 2012.

37. Najmä pri výklade a možnosti porušenia ustanovení § 49 a § 51 zák. č. 222/2004 Z.z.. krajský súd bez bližšieho objasnenia a trochu odporujúcim spôsobom [krajský súd v rozpore so závermi vyslovenými v bode č. 20 zdôraznil, že „nezistil ani porušenie ust. § 49 a § 51 zákona č. 222/2004 Z.z.“] si osvojil argumentáciu žalovaného o určení času dodania tovaru nasledovne:
„... lebo práve z dôvodu toho, že tovar nebol žalobcovi dodaný v januári tak, ako je to deklarované v spornej faktúre, nevzniklo žalobcovi právo odpočítať daň z tovaru za január 2012, keď tovar bol dodaný až vo februári 2012.“

38. S týmto právnym názorom krajského súdu nemôže Najvyšší súd vysloviť súhlas, nakoľko tak správca dane ako aj žalovaný interpretácii tak ustanoveniu § 49 ako aj § 51 v spojení s § 19 zák. č. 222/2004 Z.z. nevenovali dostatočnú pozornosť.

V.

39. Odvolací súd vzhľadom na odvolacie námietky uplatnené žalobcom uvádza, že postup predchádzajúci vydaniu napadnutého rozhodnutia je zaťažený závažnou procesnou vadou, čím nespĺňa požiadavku zákonodarcu na riadne zistený skutkový stav v zmysle § 63 Daňového poriadku s tým dôsledkom, že následne rovnako žalovaný nesprávne právne posúdil preskúmvanú vec. Odvolací súd sa preto na základe vyššie uvedeného nestotožnil so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistenými v daňovom konaní o tom, že žalobca nespĺňa zákonné podmienky pre priznanie nadmerného odpočtu na dani z príjmov.

Počas konania Najvyšší súd z dostupných zdrojov nezistil a ani mu nebolo účastníkmi naznačené, resp. nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu únievého práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť, poprípade výskyt skoršej judikatúry, od ktorej by sa tento rozsudok odkláňal.

40. Odvolací súd vzhľadom na odvolacie námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa požiadavku zákonodarcu na riadne zistený skutkový stav v zmysle § 63 Daňového poriadku. Uvedené rozhodnutie finančného orgánu nevychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ku ktorému potom absentuje logicky vyhodnotený a riadne posúdený právny stav. Odvolací súd sa preto nestotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v daňovom konaní o tom, že žalobca nespĺňa zákonné podmienky pre priznanie nadmerného odpočtu na dani z príjmov.

Počas konania Najvyšší súd z dostupných zdrojov nezistil a ani mu nebolo účastníkmi naznačené, resp. nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov

Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť, poprípade výskyt skoršej judikatúry, od ktorej by sa tento rozsudok odkláňal.

41. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté vo vyššie uvedených rozhodnutiach (čl. 1 ods. 1 ústavy), najmä už v citovanom rozhodnutí sp.zn. 5Sžf 33/2007, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od jeho obsahu a vyslovených právnych názorov (viď účinky sledované v § 250ja ods. 4 a contrario odsek 7 O.s.p. spolu s čl. 144 ods. 1 ústavy) s prihliadnutím na ústavný princíp právnej istoty odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska v zmysle záverov judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zjednocovania alebo zamedzovania vydávania protirečivých rozsudkov, najmä vec Zielinsky, Pradal a spol. v. Francúzska republika č. A-24846/94, 34165/96 až 34173/96, poprípade vec Borovská a Forrai v. Slovenská republika č. A-48554/10 z 25.11.2014), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa §156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Bude preto úlohou dotknutého daňového orgánu, aby v ďalšom konaní v zmysle vyššie uvedených právnych názorov konajúceho odvolacieho súdu (§ 250ja ods. 4 O.s.p.) po odstránení vytknutej vady vykonal riadne zistenie skutkového stavu v rozsahu nevyhnutne potrebnom pre účely daňového konania a na jeho základe rozhodol.

42. Najvyšší súd v súlade so zásadou hospodárnosti súdneho konania ako aj so svojou dlhodobou ustálenou praxou neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo napadnuté rozhodnutie zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), pretože dôvodom podania tejto informácie správnym súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu. Nakoľko proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve sú nielen generálne (§ 246c ods. 1 O.s.p.) ale aj špeciálne (§ 250ja ods. 6 O.s.p.) opravné prostriedky neprípustné s výnimkou prípadu úplnej jurisdikcie zakotvanej v ustanovení § 250ja ods. 5 O.s.p., a táto situácia v preskúmvanej veci nenastala, potom nie je možné ust. § 250j ods. 4 O.s.p. na výrok rozhodnutia Najvyššieho súdu aplikovať.

Podľa § 250ja ods. 5 O.s.p. proti rozsudku súdu podľa § 250j ods. 5 je prípustný opravný prostriedok podľa štvrtej časti, ak nie je ustanovené inak.

43. Najvyšší súd v preskúmvanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), a hoci išlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava daňového konania je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), tak v odvolacom konaní na základe mu dostupných informácií z pripojeného priestupkového spisu Najvyšší súd dospel k záveru, že nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

44. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania, čo v tomto súdnom prieskume nastalo. Podmienkou pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je ich doloženie do spisu počas konania alebo dovyčíslenie v 3 - dňovej lehote po vyhlásení rozsudku. V prípade iných trov konania úspešného žalobcu/ odporcu mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia. Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. v citovanom znení o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. v citovanom znení platí, že ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

45. Výška priznaných náhrad trov konania sa skladá :

1. Z náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré právny zástupca žalobcu listom z 25.01.2017 v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb vyčísli:

- 1.1. Trovy právneho zastúpenia na krajskom súde
 - 1.1.1. prevzatie a príprava zastúp. (14) - 1 úkon práv. pomoci 134,-- €
 - 1.1.1.1. prislúchajúca náhrad rež. paušálu 8,04 €
 - 1.1.2. podanie žaloby (14) - 1 úkon práv. pomoci 134,-- €
 - 1.1.2.1. prislúchajúca náhrad rež. paušálu 8,04 €
 - 1.1.3. účasť na pojednávaní (15) - 1 úkon práv. pomoci 139,83 €
 - 1.1.3.1. prislúchajúca náhrad rež. paušálu 8,39 €
- 1.2. Trovy právneho zastúpenia na odvolacom súde
 - 1.2.1. podanie odvolania (15) 1 úkon práv. pomoci 139,83 €
 - 1.2.1.1. prislúchajúca náhrad rež. paušálu 8,39 €
2. z náhrady cestovných výdavkov 28,85 €
3. z náhrady hotových výdavkov za stratu času 55,92 €
4. z náhrady 20 % DPH 133,06 €

celkom právne zastúpenie: 798,35 €

5. iné trovy

- 5.1. z náhrady súdneho poplatku za žalobu 70,-- €
- 5.2. z náhrady súdneho poplatku za odvolanie 70,-- €

celkom iné trovy: 140,-- €

46. Nakoľko úspešný žalobca bol zastúpený advokátom, je nutné podľa § 149 ods. 1 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. zaplatiť mu priznanú náhradu trov. Bližšie podrobnosti o spôsobe platby a účte právneho zástupcu nie sú obsiahnuté v súdnom spise.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).